

og med Blikket løftet mod det Høje, var det overhovedet ikke vanskeligt at se, hvad det var for en Tro og et Haab og en Kærlighed, der havde givet denne endnu ikke tyveaarige unge Pige Styrke til med en saadan Selvfornægtelse at ofre sin Ungdom for Hjemmet og sine smaa Søskende. Det var dog ikke nogen sværmerisk Betagethed, hendes lille, runde Ansigt lyste af, mens hun sang, ikke denne overjordiske Henrykkelse, hvorunder Himlene aabner sig og Sjælen bortrives af salige Syner. Som den fuldblods Sidenius, hun var, havde hun slet ingen Anlæg for katolsk Mysticisme. Den sikre Fortrøstning, der afspejlede sig i hendes Blik og Miner, og som gav hendes Stemme en saa usædvanlig Inderlighed og Kraft, udsprang af en forholdsvis nøgtern, dogmatisk begrundet Overbevisning om at tilhøre den lille Flok, der fulgte Retfærdiggørelsens snevre Sti, og hvis Arvelod var i Himlen, hvor engang den evige Herlighed skulde blive Lønnen for al Møje og alle Afsavn.

Midt i Salmens andet Vers tav Faderen pludselig og løftede Hovedet med et lyttende Udtryk.

„Stille!“ udbød han og standsede Sengen.

Samtidig kaldte Moderen inde fra Sengen: „Der er Nogen, der ringer paa Portklokken,“ sagde hun.

Nu hørte ogsaa de andre den tunge Natklokke klemte derhenne i den anden Ende af Huset, og denne usædvanlige Lyd midt i Aftenens Stilhed virkede uvilkaarlig opskræmmende.

Faderen gik gennem et tilstødende Værelse ind i sin Stue, der laa ved Siden af Porten, og slog her et Vindu op.

„Hvem kommer her og ringer ved Nattetid?“ raabte han ud.

Inde i Dagligstuen kunde man høre, at en Mands-